

Apiti luka (1998, דרום סודן)

אני אוהבת לשחק כדורסל, אני טובה בזה. אני בנבחרת. אני במקור מדרום סודן ובאתי לישראל עם אחותי. היא הרבה יותר מבוגרת ממני. גרנו בתל אביב. אני זוכרת שלמדתי בבית הספר ואז הייתי צריכה לעזוב. אני לא זוכרת את היום האחרון שלי בישראל. הייתי בת 15 כשעזבתי את ישראל. אהבתי מאוד לשחות בישראל. אני מאוד מתגעגעת לשוקולד פרה. בבית ספר בישראל התחלתי לשחק כדורסל כי ראיתי אנשים אחרים משחקים. בדרום סודן ניסיתי להמשיך וגם באוגנדה. זה היה מאוד קשה אבל המשכתי להתאמן. אני הרבה יותר טובה עכשיו ממה שהייתי אז. בישראל זה היה ממש קשה, הכריחו אותי לרוץ המון והייתי צריכה הרבה אנרגיה. בחופשה פה כשהגעתי לבית ספר בפעם הראשונה שיחקתי כדורסל בהפסקה, והמאמן אמר לי לבוא להצטרף לקבוצה שלהם. בישראל היה חופש בבית ספר. פה אני לא מרגישה חופשיה. אני צריכה לעשות את הכביסה של עצמי. האוכל לא משתנה. אני לא כל כך אוהבת להיות באוגנדה, אבל זה ההזדמנות שלי לחינוך. בדרום סודן לא יציב ואפשר לעבור חודשים בלי ללכת לבית ספר. פליט זה משהו שעזב את המדינה שלו וצריך עזרה ממדינות אחרות. לפליטים הרבה פעמים אין הורים גם. אני בערך מרגישה כפליטה. בישראל הרגשתי יותר כפליטה כי לא היה לי את ההורים שלי שם. גם פה באוגנדה אין את ההורים שלי. לא ראיתי את אמא שלי כבר שבע שנים. מאוד קשה לפגוש אותה, היא בסודן כרגע בחרטום. העתיד שלי תלוי באם אצליח להגשים את החלומות שלי, אני מקווה שאצליח להגשים את היעדים שלי ואז שתהיה לי שלוות נפש. חשבתי להיות עורכת דין כדי לעזור להפוך נשים להיראות ראויות יותר. בדרום סודן לא כל כך מאפשרים לנו לעשות דברים חשובים כמו להיות מנהיגה. אני מקווה שאצליח לעזור ליתומים ללמוד ולשלם להם על בית הספר. כולם צריכים ללמוד, אף אחד לא צריך להיות עצוב.